

ZARZĄDZENIE

Dnia 14 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

W odpowiedzi na pismo skazanego P. C. z dnia 28 stycznia 2022 r., zawierające sygnalizację wznowienia z urzędu postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 października 2021 r., sygn. akt II AKzw [...], utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 16 września 2021 r., sygn. akt XV Ko [...], którym orzeczono wobec P. C. środek zabezpieczający w postaci terapii, po opuszczeniu zakładu karnego – stwierdzam brak możliwości wznowienia postępowania.

UZASADNIENIE

Wznowienie postępowania z powodu uchybień, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., możliwe jest wyłącznie z urzędu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 5/05, OSNKW 2005, z. 5, poz. 48). Z tych względów strona – nie dysponując w tym zakresie własnym wnioskiem o wznowienie postępowania – może, w oparciu o treść art. 9 § 2 k.p.k., zasygnalizować organowi procesowemu potrzebę podjęcia czynności z urzędu.

Wobec powyższego, złożone przez P. C. pismo z dnia 28 stycznia 2022 r. należało potraktować jako inicjatywę opartą o treść art. 9 § 2 k.p.k. Skazany podniósł w niej, że wyżej wskazane postępowanie dotknięte jest bezwzględными przyczynami odwoławczymi z art. 439 § 1 pkt 5 k.p.k., „art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 15 § 1 k.k.w.”, „art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z art. 8 § 2 pkt 2 k.k.w.”, „art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z art. 8 § 2 pkt 5 k.k.w.”.

Odnosząc się do stanowiska skazanego należy w pierwszej kolejności zauważyć, że przepisy rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego, regulujące instytucję wznowienia postępowania, obejmują swym zakresem postępowania sądowe w przedmiocie procesu, a zatem dotyczące odpowiedzialności prawnej oskarżonego, w tym dopuszczalności procedowania w tej materii, a także postępowania sądowe odnoszące się do odpowiedzialności odszkodowawczej z tytułu niesłusznego pozbawienia wolności, jak również te postępowania uboczne, które nie są związane z zasadniczym nurtem procesu, lecz mają charakter autonomiczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2010 r., V KO 47/10, OSNKW 2010, nr 8, poz. 73). Tymczasem skazany w swoim wystąpieniu z dnia 28 stycznia 2022 r. zasygnalizował konieczność wznowienia postępowania w przedmiocie orzeczenia środka zabezpieczającego w postaci terapii – po opuszczeniu zakładu karnego.

Wyjaśnić należy, że przedmiotem postępowania wskazanego w rzeczonym piśmie nie jest odpowiedzialność karna, ani inna kwestia uboczna o charakterze autonomicznym. W postępowaniu tym nie wydano orzeczenia powodującego trwale przekształcenie sytuacji prawnej osoby nim objętej. Postanowienie o zastosowaniu środka zabezpieczającego należy do kategorii orzeczeń sądowych, które mogą zostać uchylne bądź zmienione na wniosek uprawnionych podmiotów (art. 199b k.k.w.), stąd też nie należą do orzeczeń, o których mowa w rozdziale 56 Kodeksu postępowania karnego. Tym samym, instytucji wznowienia postępowania nie można w ogóle odnosić do postępowania w przedmiocie zastosowania środka zabezpieczającego (por. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2003 r., sygn. akt IV KZ 16/03, Lex nr 184697).

W tym stanie rzeczy należy stwierdzić brak możliwości wznowienia postępowania zakończonych postanowieniem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 października 2021 r., sygn. akt II AKzw [...], utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 16 września 2021 r., sygn. akt XV Ko [...]– do czego wystarczające jest wydanie niezaskarżalnego zarządzenia.

